

ДІЛО

Виходить по-дня рано
крім понедіків.

РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:
Львів, Ринок 16., II. пав.

Контр. почт. шл. 26.726

Адреса тел.: „Діло-Львів“.

Число телефону 261.

Рукописів редакція не звертає.

ПЕРЕДПЛАТА

в Австро-Угорщині:

місячно 3.00 К.
чвертьрічно 10— .
піврічно 20— .
щорічно 40— .

у Львові (без доставки):

місячно 1— К.
чвертьрічно 9— .
піврічно 18— .
щорічно 36— .

За зміну адреси платити ся 50 с.

Ціна оголошень:

Строчка петитова, двохрядова по 10 сл. надісланим 60 с, оповістям 90 с, в редакційній часті 1 К. Повідомлення про шлюбні і заручини 150. Некрологія строчка 1 К. Сталогоголошення за окремою умовою.

Одн. примірник коштує у Львові 12 с. на провінції 14 с.

Видас: Видавничя Спілка „Діло“.

Начальний редактор: Д-р Василь Павейко.

Катастрофа російської армії. Англітська офензива у Фландрії. Німці в Тернополі.

ЗВІДОМЛЕННЯ ЦІ К. ГЕНЕРАЛЬНОГО ШТАБУ з 24. липня.

Фронт ки. Баварського: Побіда на захід від Тернополя зломала російський опір між горішнім Серетом і Татарським провалом. Німецькі війська на північ від Тернополя добили ся на зах. беріг Серету. Російські маси, котрі кишено там проти них, не змогли нічого змінити в сім успіху. Союзні дивізії серед боїв посунули ся в область Підгайців. Також по обох сторонах Дністра союзні війська, йдучи за ворогом, розпочали похід вперед на шлем фронті. Серед поспіху не можна счислити бригади і всякого роза добиці тай забрати все те, що в своїм відвороті, який рівнасть ся у тебе, Росіяни мусть лишатя в області баг.

Фронт архикн. Йосифа: Управа російських військ з змітною завзятістю силкує ся дати пілгу побити східно галицьким арміям наступними операціями на ниших відтинках східного фронту. В Карпатах хотіли вони осуговити со шль передовсім частинними наступами. В куті трьох країв, в області Тельшев тай між Кашу і долиною Путня вчора відверто кілька таких наступів. На північ від долини Путня нікі рано Росіяни знов пішли до наступу.

Група Макезена: В Румунії російські і румунські наступи зломано вже в огни артилерії.

На італійським боєвиши: на височині Красу і коло Водиці по обох сторонах артилерія хвиллями розвинула значнійшу діяльність.

ЗВІДОМЛЕННЯ ГОЛОВНОІ НІМЕЦЬКОІ КВАТИРИ з 24 липня.

Цілий сїдний фронт між Балтиком і Чорним Морем стоїть під знаком жертих боїв і великих успіхів союзного оружа.

При групі військ генерала полковника Айхгорна Росіяни під Якобштадт наступили вечером на дармо; ранком того самого дня з зановку зломано руйнуючим огнем їх наступ ведений широким фронтком. На півн. захід від Дениска повели вони після сильного артил. острівляння свої дивізії в пати рядок проти наших ліній, які вдержали в цілости. Після тяжких рукопашних боїв противник мусть серед страчених втрат уступити. Також під Клемо Росіяни перед полуднем знов на 5 кілометровій фронті наступали, одначе їх відверто. Криво є знов в наших руках. На багал верог на південн від Сморгона наступив 8 дивізіям, яких всі полки сконстатовано на полонення і мергах. Вернули ся з них тільки розбиті.

Група військ генерала полковника Бежа Ермолія: Стратегічний наслідок відшої операції в Східній Галичині щораз більший. Росіяни уступають також з північного Карпатського фронту. Від Серету до Лісних Карпат на ширині 250 км. ідемо вперед. Наші побідні армії здобули на південн від Тернополя перехід через Серет. Під Теребовлею відкинено розлучальні масові наступи Російи. Ми переступили Підгайш, Галич і лівою Бистриці Солотвинської. Добичи ще не можна счислити. Богато дивізій має по 3000 полонених; забрано багато тяжких гармат аж до найтяжчих калібрів, величезні поїзди повні харчів і муніцій, танцирні поїзди і самоходи, баракні і всяке анезде воєнне. Все те свідчить про поспішний відворот ворога.

Конець на стор. 4

Україна і Москва.

З давньої боротьби за владу.

Львів 24. липня 1917.

Коли розважасмо теперішнє положення України, на перший план виступають два питання: в якій формі уложать ся відносини України до Росії і на який спосіб зорганізують ся автономна Україна. І одна й друга справа ще не рішена, ведуть ся переговори і дискусії, про які ми тут знаємо мало і в яких не можемо взяти участі. Ціле нашє спідпанє в сій справі — се тільки теоретичні міркування, розгляди, підготовленя плянів на будучність.

Серед тих роздумувань добре часами від теперішности счннути взором в зад поза себе, в мзувшину, й пригадати собі, як сі справи виглядали давнійше. Се що тевер видасть ся нам таке нове, несподіване, — рішучий виступ України против Росії, видвингненє української державности, боротьба за основи автономії, — все те лиш одно звено в довгій ланцюху наших знгань до державного життя, згань, що ідуць від віків. Сі проблеми, що тевер стоять перед нами, питання трудні до розв'язанн і рішеня, — вони стояли перед нашими предками вже перед двома століттями, пераз дискутували ся і пераз були порішені. Давні наші політики пережили багато важких проб і сумнівів, багато невдач і помибок, — і ми з жалем дивимо ся инні на масу заходів й енергії, яка пішла на марне, пропана майже безслідно. Але нерідко мусимо чудувати ся, як справно і вміло ставлено kwestії, до яких подробиць їх оброблено, з якою консеквенцією їх переведжено в житє, як звазято боронено свого становища.

Питанє відносин України до Москви починаєть ся від памятної злуки в Переяславі в січні 1654 р. Але досвід в сій справі Україні здобули вже перед тим, бож і сам Хмельницький укладав такі самі договори з Польщею і Туреччиною. Як уважали собі тодішні українські політики міждержавне положєнє України? Треба з гори сказати, що ідеє самостійности й окремішности держави лежали тільки в сфері мрії, а не уважала ся за реально розв'язку справу. Богдан Хмельницький у хвилі найбільшого підєму говорив про українське князівство, також

його найближшим наслідникам ся ідея не була чужа, але в житю було инакше. В реальних переговорах всі сучасники уважали собі Україну як самоуправну державу, але все в злуці з одною із сусідних держав. В зборівським трактаті з Польщею 1649 р. пару українських посводств дістало самоуправу під запорожським гетьманом в тісній звязи з Польщею; гадяцький договір 1658 р. для сеї автономної країни знайшов назву Великого Князівства Руського на воір В. К. Литовського. Коли Хмельницький лунув ся з Туреччиною 1652—3 р., то за візець відносини до Польти служили знов васальні держави, Молдава, Волощина, Семигород. Так само і в злуці з Московвою Україна мала задержати протекторат нового союзника.

Як мають бути унормовані відносини України до московської держави в подробицях, про се ішли переговори через цілу історію Гетьманщини. Стояв тут цілий ряд питань, які треба було докладно уложити.

Перше—які є гарантії обох сторін, що договір буде додержаний. Українці найважнійшим забезпеченєм зі сторони царя уважали царську присягу. Се відомі рїз, як в Переяславі Хмельницький від московських послів зажадав присяги в імені царя, — перед тим, заки козаки зложать присягу від себе. Се було maximum домагань, і на се ніколи Москва не згодила ся. Тої Українці жадали забезпечєнє прав України на письмі, в царській грамоті з державною печатю; на се Москва пристала і таку царську грамоту з затвердженєм української самоуправи діставав кожний новий гетьман. Вперше по повстаню Мазепи цар Петро відмовив сеї грамоти.

Від України жадав цар присяги. В Переяславі мусть присягати не тільки гетьман і вся старшина, але навіть козаки рядовики, місцани, духовенство і т. д. Така загальна присяга викликала невдоволенє і тому о після прийшли полєкші—присягаа тільки гетьман і старшина, що була при нїм; провінціоальна адміністрація лишала ся звичайно вільна від присяги. Московське правительство жадало також, чтобы гетьман особисто приїздив до Москви зложити полєкі цареві („побачити ясні очі“); але гетьмани консеквенно відмовляли ся від сього і тільки Брюховецький дав ся приманити.

Гетьман старав ся, чтобы його зносили в царем були по можности безпосередні, не ішли

В селянськїм царстві.

Враннє з загально-українського селянського з'їзду в Київ.

Київ, 16. червня 1917.

В сїх днях дїм Купецького Зібрання пригнанув кольоазальний, чим то стрівожений пчільдий улий, де шуміло, гуділо, хвилювало селянське царство України.

Безперервно одні вводиля, свїжї в васобом нолю енергїї; инші виходили — ті, що на працювались, утомили ся, відітхнути на повітре.

І доквруги сего ули густї товпи, що збили ся в суцільні тісні круги докола спорячних, розгорячених бесїдників.

Там, у салї, строго анциплїна, дебаты над одним питанням, а тут під віхритим небом одно питанє замінює инше. Кожний новий круг ні то окреме віче.

Люди протискають ся до в одну товпу, то в иншу прилягають, то до сдного круга, то до иншого. Жадливо слухають, і самї вимушують ся у пристрастї дебаты.

Але зараз такий одно прокляте питанє на нує понад ули, викликає пристрасти, вириває з людських груди різкі фразы. Обезумили кругленького горожанина у сурдузі з широго шовку й осломанїм кашелюсї. Він один цівільний, а довкола нього салдати, й очевидно розмова про „неї“, про вілну та про „ного“ — про наступ.

— Коли ви пішли вже туди, повинні довести справу до кінца! — вперто твердять люди на у сурдузі з широго шовку. З усіх боків посипало ся:

— До якого кінца? і чому ви не йдете? Чому иншим радите?

— Вї підемо, кричить ще хтось.
— Так, язиком ви всі підете! Бажаєте? — будь ласка в окопи... Один поясняє иншому:
— Бачиш, рекомендує перервати німецький фронт?..

Довкола вибухає сміх:
— А чи розуміє він, що таке перервати фронт? Мало же там нашої крові! Наша кров, наше мясо вже висить на дротяних перешкодах!.. Також — перервати фронт!..

І до якого круга не підемо, до якого товпи не прислухаєш ся, всюди промови, народжені сим божим проклятем...

Туга стискає сердце і хочеть ся чини шандше відйти, уникнути таких річїй...

І в т щасливій хвилі, коли на селянськїм з'їзді не бурхають національні пристрасти і не чуять ся демогогічні закликї, тоді — там відда кашш аушею.

Невільче, майже свїжче не третїнє огоргає, коїя побачиш подібні збори. І питаєш себе:

— Чому се? Від чого так відрезу хвалює сей незвичайний вид чепураго Купецького Зібраня?

Для „солодких“ звуків була у нас призначена головна ся саль. Для візномх слявіжів і співачок, для геніальних вїстиє і скрипачів, яких з задержаний відліхох слухала чепурна городська публіка.

Тепер тут — і публіка инша, звуки инші й музика инша, якої і не порівнувати ні з чим і по красоті і по силі і по значїню.

— І стає арозумілим невільче хвилюванє.
— Тут народ творить свою єволю...
— Тут народ будувє своє нове житє...

через московську бюрократію. Так Юрій Хмельницький жадав, щоб його посли відчитували свої грамоти перед царем і. Многогрішний дома гав ся, щоби його гонці не потрібували всту пати до пограничних воевод, а їхали прямо до Москви. Все те йшло до той самої цілі, — пр естіж України поставити вище.

Противно знов Україні змагали до сьо го, щобі підірвати значінє царської власті на українські землі. Репрезентантами штяг були во еводи, начальники московських залог по горо дах. За Б. Хмельницького був тільки один во евода в Київі, потім зросло їх число до 6. Во еводи повинні не тільки військової функції, також мшали ся до управи міст, суду і т. п. Гетьмани постійно ставили жаданя до царя, щобі число воевод зменшити, а коли пришло до за острєня, то прямио домагали ся, щобі воевод ра зом з військом вивести з України. Раз тільки бу ло се близьке до здійсненя, коли 1659 р. Ви говський підняв повстанє, московське правитє лство було гофовє відкликати воевод; потім во еводи лишили ся, як видимий знак царської власті на Україні.

В звязі з тим стояла справа україн ської армії. Коли Москва збільшала число воеводів, то з сьєю метою, щобі зб'льшити свої залогі на Україні. Яка в тім була небезпека для державного становища Гетьманщини, не треба говорити. Гетьмани старали ся залсбгги тому сею дорогою, що намагали ся удержати повне число козацького війська, 60 000, як забезречив договір 1654 р. Юрій Хмельницький пробував ще смілівійшого кроку: жадав, щобі москов ські залогі піддано під гетьманський приказ. Але цар постелєнно зменшував число війська і робив його все більше залежним від своїх приказів.

Основою автономії України був свободний вибір гетьмана і старшини. Сього права пиль новано дуже. Юрій Хмельницький виразно за стеріг ся, що на раді не сміють бути чужі лю ди, — се було зверненє проти царських по слів, які деколи були присутні на раді. Про ви бір гетьмана цар мав бути повідомлений. На Україні розуміли се тільки як повідомленє про довершенє діло і нічого більше, — в Москві хотіли, щобі гетьман заходив ся о царське за тверженє. Так само козацька рада уважала се бе компетентною до сього, щобі скинути не любого гетьмана з уряду; цар не дозволяв сьо го без участі свого делегата.

Власть гетьмана була таким предметом спорів між Україною і московським правитє лством. Світліші люди з поміж старшини ба жалі скріпити гетьманську власть, бо розуміли, що через се скріпить ся гетьманщина. Так статі Юрія Хмельницького 1659 р. мають на цілі збільшенє повати гетьмана: власть гетьмана має розтягати ся на цілу Україну, його судови й управи має підлягати також шляхта; також московські залогі в від нього залежні; до московського правитєлства вільно відносити ся тільки через гетьмана: листів з України без підпису гетьмана і військової печаті в Москві не мають приймати. Але московське правитє лство йшло протини шлямом, — старало ся ослабити гетьмана, скріпляючи чинники, що йшли проти нього. Отже обмежено право гет

мана іменовувати старшину, — сью функцію мала повинити рада; так само без ради гетьман не може складати урядників з уряду; при гетьмані має бути постійна рада із старшини. За часів Мазепи для „охорони" гетьмана поставлено навіть — московський полк. З правитєлством московським може зносити ся кожний.

Рівночасно з тим Москва старала ся взяти в свої руки ріжні сторони управи України. Не звичайно важна була справа скарбовости.

Від договору 1654 р. податки в міст мали впливати до української каси. Для сеї цілі цар жадав, щобі списано всі українські майна і до ходи, — грозила небезпека, що Москва увійде у внутрішні справи України. Всі гетьмани до сьо го жаданя відносили ся з пасивним опором, — спису доходів не передано цареві до половини XVIII, в. Дуже рішучо береноно права, що сі податки будуть збирати місцеві уряди, — сею доро гою приходи московські мусіли стати скупій ші. Колиж в Москві поставлено справу острі шє, гетьмани мали инший спосіб оборони насе лєня, старали ся для деяких міст о часові звіль неня від податків, — і таким способом знов о ся гали свою шіль.

Так само було зрозуміне для справи ав тономії і церкви; всякими правними доказа ми і викрутками боронили ся Україні перед при лученєм української церкви до московського па тріярхату.

Право до заграничних вносин при знав Україні договір 1654 р., було тільки засте реженє, що колиб зносини з гетьманом розпо чали держава ворожі Москві, українське прави телство може дати відповідь лише в порозу міню з царем. Від сеї невигідної умови Україн ці старали ся узяти за певненєм, що цареві висилати-муть кові листів, одержаних з загра ниші, — а посольства відправлят самі. Означє се право цар зменшував все, аж вкінці з'їс во всім.

Рівночасно з тим Україна застерігала собі участь в доходах Москви, особливо в мирових конференціях з Польщею. Коли при Москві ли шило ся лише лівобережє, така участь була од инокою дорогою, якою можна було вплинути на долю тих українських земель, що лишили ся при Польщі. Основним домаганєм українських політиків було, щобі всі землі України злучити під одєю булавою. Коли се не було можливе, домагали ся, щобі хоч Київ, відвічна столиця України і її релігійний осередок, лишив ся при гетьманщині. Москва не мала зрозуміння для се го життєвого питання України і нераз готова бу ла готова передати Київ Польщі. Як тільки роз несла ся чутка про такі наміри, на Україні під носив ся гнів на Москву і закиди зради, — се бу ло н. пр. одєю з причин повстання Брюховець кого.

Хоч як далеко стоять сі часи від нас, хоч нераз рвали ся нитки традиції, — все таки і ні нї в подіях на закордонній Україні можемо пі знати багато давних змагань і настроїв. Бороть ба о власть на Україні між Українцями і мос ковським централізмом почала ся на ново. Ро сійське правитєлство таксамо якколись, тільки иншими новітніми способами, хоче прикувати Україну до себе. Справа армії, скарбовости, ви бору начальної власті будуть таксамо предме

том спору як двіста літ тому. Відновлену укра їнську автономію чекає важна боротьба. Але відразу бачимо, що український нарід піде тою самою дорогою, якою йшов перед віками, до тих самих цілей, які колись собі ставив. Немов кермує ним якийсь інстинкт, одідинений до дав них борьбах. З ділом бачимо аж до подробиць подібні гасла: і брати на Україні українські полки під українськими приказами; органіляцію власті полішити місцевим людем, не дати мі шати ся чужим; українські гроші зібрати до у країнської каси; церкву очистити в московци ни і т. д. Нині кожний український солдат го лосить кличі, які колись укладали козацькі ди пломати. Навіть домаганє участі в мировій конференції, в правом голосу про долю захід них українських земель — знов знайшло своє місце...

Повторюють ся давні розділи історії, тре ба мати надію, що нові сторінки завершать ся ліпше як старі.

Ів. Крип'янович.

Справедливість для Поляків.

„Nowa Reforma" присвячуючи українській справі довшу статію, пише там між иншим:

„У відношенію до инших народів Цен тральна Рада Українська заняла становище лі беральне і справедливе. О скільки можна по стигти з ріжних інформацій, відношенє до укра їнських Поляків уложило ся корисно завдяки тому, що київські Поляки, зрозитувавши ся доволі вчасно в значінію і силі українського руху знайшли відповідне відношенє до нього. Центральна Рада запоручила Полякам повну свободу і національну автономію. До того ви дала на провінційні директиви, що польські дво ри стоять під її опікою. Супроти заостреня а прорного питання на Україні така директива має велику вартість."

ІВАНОВИ ФРАНКОВИ

Складки на монумент-портрет приймає Краєвий Союз Кредитовий у Львові, — число книжочек щадничої 4.000.

— Тут народ трудолюбиво і видумчиво кааде камінь за камінем свого нового, прегар ного дому...

І ми щасливі, що дожили до сього часу. Ми на очі, не у сні, а на яві бачимо народ, покликаний по своїм розумію перебудувати ціле своє житє.

І бачити се і слухати простих, але завжди ясных, розумних селянських промов, — без тремтіння і без хвилюваня не можна...

Величезна саяя з верву і до низу (буквал ьно!) залита селянством. Тут селянське царство. Десять-десять тисяч побачив інтелігентів у дер жавним або офіцйрським уніформі. А все решта — одні селяни — і старі й молоді, заможні й сільська біднота. І всі з такими поважними обличчями, з печатю глибокої думи народньо го ума.

Густо стовпили ся довкола широкого пред сідателського стола, за яким орудує молодий, енергійний „товариш голова" — предсідатель. Стоять і сидять по краях естради. А деякі — просто розложили ся на відлозі перед столом голови і часами, як статуї, стоять на колінах, не рухаючи ся й слухаючи кожного слова ре ферента і бесідників.

Всі ради криєка, всі канапи, всі входи, зан яті селянством, ради стоять коло сін залі. Хоря облплені народом. Ні клаптика свобод ного мисля. Куди не глянеш, море голів, море селянських облич і тіл...

То настає глибока тишина і виразно ясно чують ся слова того, що говорить. То знов зашумить і заремстає народний гоїн, ядзеть ся, що старий Дніпро бе припливом в непогід ну, бурливу ніч...

Дисципліна і послух голові взірцеві.

— Підійміть руки! — кричить голова.

І цілий ліс сильних загорілих селянських рук підіймаєт ся до гори.

— Саустіть! — І руки в одну хвилию спа ли в долину. Тільки вітерець понесеть ся по саялі від сього масового руху...

— Товаришу голову! — чуєть ся зі сере дини саялі, — прошу слова.

— Товаришу голову! — чути з кутка, — я не дочув, що сказано.

І товариш голова і референти терпеливо і зрозуміло дають поясненя по селянськи, як треба докладним людем пілі і степів „по господарськи"...

А деякий товариш голова кличе: — Увага! Товариші! Не можна зараз усім казати!

І коли не відразу почувли голову, з перед нього рязу підняв ся у великий рїст сивогода вий селянин і по молодецьки сильно кинув на цілу саялю...

— Товариші! Чи ви такі? І відразу все замовкло. — Ні, ми не такі, ми любимо лад у всім.

Не знаю, де же селянство так жадливо і уважно слухало, як на сім з'їзді. А багато з за писними книжечками і щось виводять у них смужками. І скремив вродлива молодичка аку ратно записує відломком олівця у блокчкву.

— А чи зрозуміють все на місцях? — пи тас товариш голова.

— Зрозуміють! — загуділо народне море. А молодецький парубчак з почервонілим дівоchim обличчєм, яке сьє радостью, кличе:

— Якже вони не зрозуміють, коли я тут слухаю і все їм оповім!

І відчуваєть ся, що сей делегат від села не пропустить з усього з'їзду ні одного слова. Віні чого не записав, все, все до останнього сло ва зложив у своїй пам'яті й нічого не пере плутає...

Йшло питанє про організацію сільських, волосних, повітових і центральною селянського союзу. Не було повторюю, ні політичних ні и ших пристрастей. А була спокійна селянська праця трудолюбивих муравлів. Точка за точкою приймаєт ся реферат.

— Товариші! — говорить голова — ска зано, що делегат вибираєт ся від кожних 200 людий дорослого населєня. Треба кочче встави ти поясненє: „мушци і жінок"...

— Добре! Справедливо! — Несеть ся по саялі.

— Не вибирайте жінок! Бідн нараблять! — гримнув нагло голос з хорів.

Високий, добре збудований селянин, охо пив, як біблійний Самсон, масивну кольонну. Видко його широку лисину брамлену ще чор ним волосом.

Саяя зареготіла від руху. А „Самсон" стрівожений кидас в долину.

— Я кажу: не вибираєт жінок, бо лизв нараблять!

— Чому? Вибирати! Вибирати і жінок!

— Не треба! Не треба жінок — вигукував „Самсон"...

Сміх покотив ся по цілій саялі.

— Ось навяжали жінок бідного чоловіка! — Він боїть ся, що його а воласть відберуть разом з його жінокою!

На естраду виходить жіночка. Її антагоніст бурливими олєсгами.

Німці в Тернополі.

Російські війська в розтіч.

ЛОНДОН. Б. Райгер візнає ся, що німці війська обсадили Тернопіль.

ВІДЕНЬ (Тхб). З воєнної квартири доносять: Війська вели далі пістною за уступаючим ворогом і мають вже передмітте Тернополя в своїх руках. Наші легуни починають ся до збільшення замішання серед Росіян, котрі перед ними кидують ся в розтіч. Кинено багато бомб на тернопільський дворець, де Росіяни посліпно ладують у вози воєнний матеріал.

Російські офіцери раз у раз силкують ся спинити утечу спрей жовнірів, даючи їм приклад посяти геройства, чим пояснюють ся тяжкі втоати Росіян в офіцерах. Після поражень під Зборовом формації російської 11-ї армії позспівають ся шораз більше. Подіями си ми втягнена вже й у вир погрому такж сеужна від півдня часть 7-ї армії.

Послідні вісти про воєнне положенв.

БЕРЛІН. (Б. Вольфа), д. 24. липня вечером. У Фландрії сильна огнева боротьба. У східній Галичині поступаєчо на широкім фронті між Серетом і Карпатами за уступаючим ворогом. В Карпатах в долинах Сушито і Путни ішли боротьби, які принесли ворогови місцеві користі.

З воєнної пресової квартири.

Відень, 24. липня 1917.

Союзні війська, поступаючи вперед між Золотою Липою і Серетом на південь в напрямі до Дністра, стоять у віддалено одного денного маршу від залізної лінії Монастирська—Бучач. Наші давні становища близько на заході Станіславова знов у наших руках. Також російській фронт у Лісних Карпатах, що межує із станіславівською долиною починає хитати ся. Натомість перейшли Росіяни і Ромуни до наступу — але безуспішного — на пол. сході від лісних Карпат, в кулі трьох країв на сідлі Тяждеш і між Путною і Кашину. В Ромуній огонь нашої артилерії здавна уже рос. ром. наступу.

БЕРЛІН (Б. Вольфа). В східній Галичині наші війська 23. липня ішли нім не здержувані за ворогом, подібно як попередних днів. Російський відворот прибирає шо раз більш розміри. Уступаючи Росіяни не здобули ся навіть на загальніший опір зловж Серету на полудне від Тернополя. Аж на схід від Серету починають збирати ся. На дорозі з Тербовлі до Микулинця 20 верств на полудне від Тернополя віддерто масові наступи численних російських сил, яким помагали панцирні автомобілі. При тім воєні ворог великі втрати.

Рівнож зломано ворожий опір на дорозі з Бурянова до Підгацьк 15 км. на полудне від залізничної лінії Козова—Тернопіль.

По полудні дня 23. липня наші війська на полудне від Дністра широким фронтм перей-

шли Лукву і вечером дійшли до наших давних становищ над Бистрицею. Ми взяли знов важну вузлову залізничну стацію Галич і перейшли Солотвинську Бистрицю. Вночі на 23. і в день падав зливний дош, наче з урваної хмари, але наші війська так само жваво, як попередних днів, гнали за ворогом. Не мож ще перечислити добичі в гарматах машинових крісах, металках мін, панцирних возах, амуніції і иншим воєнним матеріалі. На залізничім двіри в Козові здобуто 15 гармат, в лісі Милатині 6 гармат калібру 28 до 30 та одну залізничу гармату найтяжшого калібру. Крім великих запасів середників поживи дістали ся в руки побідних військ богаті збори жирина на освободженім просторі та велика скількість худоби.

В часі, коли російські армія на полуднево-східнім фронті цофанює ся, то під Сморгонем і коло Крева на полудневий захід від Динабурга і коло Яковштаду проливають в безнадійній борбі кров.

На ромунськім фронті оживлена діяльність ворожої артилерії в Добруджі і на схід від Дунаю прибрала характер безстанного огня. Рос. наступи стламув наші оборонний огонь. Від 5. год. ворожий барабаний огонь звертаєть ся на становища коло устя ріки Рімінікуд.

Звіт російського ген. штабу

з 23. липня.

ВІДЕНЬ (Тхб). На півд. захід від Динабурга обосторонній артл. огонь. В сторону Вільна, в околиці місточка Крево і далі на північ напали наші війська на ворога і обсадили часть його становищ положених на півд. у відтинку Цари Нагоричи (?), при чім у деяких місцях вдерли ся в становища ворога в глибину 3 верста і взяли поперек 1000 полонених. Далше розвинуті той успіх перешкодила невтрималість і слаба моральність кількох відділів. Треба при тім піднести владату офіцірів, які у виконаню своїх обовязків падути цілими масами на переді своїх рявів. Над гор. Серетом від Залізців до Тернополя з обох боків огонь. На півд. від Тернополя коло Березовиці Вен. ворожа артилерія завзато о трілох нас. Між ріками Серетом, Стрипою і Зол. Липою веде неприхильно далі офензиву і обсадила Настасів і Беняву над Стрипою і Слявутин. Шефа дивіз. штабу, полк. Дольза, який хотів повернути лад серед військ, жовіри застрілили.

Інтервенція У. П. Р.

ВІДЕНЬ. (Тхб). У. П. Р. постановила на внесенє д ра Евг. Левницького вислати до цісаря (на фронті Ред.) тельграму в просьбою о зарядженє, щоб на східно-галицьких територіях, відвисканих для Австрії в теперішній австро-німецькій офензиві можливо шадити населенє; щоб не зміняти там української адміністрації і укр. мови заведеної від початку російської революції тай шоби на тіх просторах урядували тільки урядники укр. народности.

Диктатура тимч. правительств-а.

ПЕТРОГРАД 23. липня. (П. Т. А.) Виконуючий комітет Ради робіт. і жов. і Ради сел. відбули спільне засіданє. По довгій дискусії прийнято о г. 5 рано таку декларацию: З уваги на те, що положенє на фронті і в краю грозить військовим упадком, катастрофою революції, ухвалюємо: 1) Край і революція в небезпеці. 2) Оголошуєть ся тимч. правліне правительством ратунку революції. 3) Віддаєть ся тимч. правітельству необмежену владу в цілі привернення організації і кариности у війську; в цілі борби аж до успіху з ворогами революції і проти анархії; в цілі переведеня цілої програми, виложеної у передвчерашній декларції правітельства.

Ухвалу прийнято одноголосно, т. є 252 голосами, бо 47 делегатів, а між тим була більшість большевиків, здержали ся від голосованя.

Арештованв Пилсудського.

ВАРШАВА. (Б. Вольфа). Про арештованв Пилсудського появио ся урядовий комунікат, в яком сказано, шо безпосередню причину арештованя було се, шо Пилсудський при переході через границю виказав ся фальшивими документами ддорозі.

Поворот Цісаря.

ВІДЕНЬ (Тхб). Цісар верну в подорожі на східній фронт. Намісничоам Галичини ген. полк. гр. Гійови висказа в найкраще признає і надав медалью заслуги на ленті військ зреста заслуги. Ком. корп. Гейманови надав ордер Леопольда і кад з воєнною декорациєю і мечами.

„Страшенна ката трофа.“

ВІДЕНЬ (Тхб). „Kont. Wilhelm“ подає отсей комунікат, висланий російським виконуючим комітетом армії південно західного фронту до міністра війни і до начального вождя військ в полі:

„Німецька офензива, яка дня 19. с. м. почала ся перед фронтом 11 армії, перетворюєть ся в страшенну катастрофу, яка в данім случаю може спричинити упадок революційної Росії. В настрою, який недавно підініс ся наслідком героїських зусиль визначної меншости, наступив небезпечний аворот. Охота до наступу скоро вичерпала ся. Більша часть військ в стані зростаючого розкладу. Нема вже бесіди про признає зверхників і субординацію. Намови і науки є безуспішні. На них відповідність погрозами, а навіть застрілюванем.

„Деякі формації виходять із стрілецьких ровів, не чекаючи прибутя неприятеля. В кількох случаях прикази піти в поміч для тих, шо боють ся, чеєз кілька годин були обговорювані на зборах. Наслідком того була спізнєна поміч о 24 годин. Кількакратно війська за першим стрілом кидали становища.

„За фронтом цілими кількометрами посувають ся ради дезертирів з карабінами і без них, здорових і жвавих, без всякого стиду, в почутю повної безкарности. Хвиллями цілі части військ віддаються ся. Члени комітету фронту армії признають, шо положенє вимагає крайних способів і зусиль, шо не вільно здержати ся перед нічим, шо би ратувати революцію перед руїною.

„Нині начальний вожд південно західного фронту і командант 11 армії відно з комісарами і комітетами видали приказ стріляти до втікаючих. Нехай цілий край дізнаєть ся про повну правду, про події, які відбувають ся, нехай задржить і знайде в собі саміа рішучість, шо би кинути ся на тих, які малодушно нищать революцію“.

8-ого СЕРПНЯ 1917.

здержуємо висилку „Діла“ без вимку всім тим, шо до того часу не надішлють передплати.

НОВИНКИ.

Львів, 24 липня 1917

— Статистика людности Галичини під час війни. В цвітні перевело галицьке намісничатво спис населєня Галичини для апровізаційних цілій. Висліа того спису такі: Бяла 85 020, Бібрка 102 954, Бокня 109 758, Броди 3273, Бжеско 97 167, Березів 86 649, Хішанів 121 410, Шшанів 85 536, Домброва 69 557, Добромилі 73 326, Долина 113 831, Дрогобич 123 471, Горлиці 71 211, Городок Ягайдонський 75 272, Грибів 50 620, Ярослав 124 624, Ясло 80 659, Яворів 71 389, Калущ 130 652, Камінь струм 60 941, Кольбушова 69 322, Краків (округ) 68 939, Краків (місто) 233 000, Кросно 65 461, Львів (округ) 105 771, Львів місто 216 100, Ліманора 80 695, Лісько 86 302, Ланцут 81 132, Мєлєц 77 118, Мостиска 80 810, Мислениці 94 146, Ніско 69 194, Новий Санч 117 933, Новий Торг 88 774, Освенцім 63 503, Пільно 48 669, Підгірє 41 097, Перемишль 153 365, Перемишляни 70 450, Перемишль 58 988, Радеків 55 612, Рава руська 100 694, Рогатин 97 851, Ролчиці 75 689, Рудки 75 208, Решів 148 039, Сажбір 108 288, Сянік 121 494, Сколе 45 219, Сокаль 82 937, Ст. Самбір 59 710, Стрий 86 746, Стрижів 55 604, Тарнопобж 76 600, Тарнів 107 633, Турка 66 353, Вадовиш 94 050, Величка 70 629, Зборов 7 000, Золочів 91 406, Жовква 77 109, Жидачів 75 834, Живєць 120 154, Равам 5 608 083. В 1915 р. Галичина мала 8 211 000 мешканців.

— Арештованв Пилсудського. Як ми вже доносили, більша часть польських легіонерів від вида зложена військової присяги. В звязку з т а остують арештовані, які переводять тепер і мецькі власти окупаційні у Варшаві. В тій справі доносить „Naizgod“: Від приїзжих в Варшаву довідуємо ся, шо в неділю рано арештовано команданта Йосифа Пилсудського і референта військової комісії тимчасової державної Ради Казимира Сосновського. На провинції арештовано між иншими: в Лукві д ра Хенійського, Мовіньску, Лувуєвських, Пшедільського, Здановича і инших, агадом 12 осіб. Також відбули ся арештованя в Каліші, Колі і Влоцлавку.

— Громадяни! Товариші! нерівно і жвильно ючи ся говорити вона, — чи не сором вам? Чим давнійше була жінка... Вона з коцобами і рогачами стояла коло печі і давала вам дітий... Ну, може вона й не була через такою розумною, як ви, але тепер нове жите. Ви з початку довідайте ся, як буде працювати жінка у комітєтах, а потім говоріть, чи надаєть ся вона, чи не надаєть ся.

— Жінки знаменито працюють! — чуєть ся голос — ми їх уже вибирали...

— Товариші! Хто за жінками, підіймайте руки.

— Не треба жінок! Баламутства нароблять! — пробує ще раз оборонити свою думку кремянний селянин.

Руки як ліс вирости над головами...

Жінка зрівнана в правах. І так крок за кроком ішла в минулий век чір праця. Так очевидно вона буде йти і в тій важко претарий святині, відкрита котрої ми всі їдемо з третієм — на Установчих Зборах.

...Нія повила город. З Дніпра повяло свіжістю. З одного боку темніди Дніпрові далєчини; в другого — комашив ся народом Хрещатик даятій електричності.

А перед Купецьким Збранім було вже не 5, як в вчєра, а 15 віч...

— „А Малоросія?“

— А я говорю „Малоросія“ — вперто твердять хтось у густій товпі.

— Еге, нема вже „Малоросії“ — відіхала „Малоросія“... є Україна.

(К. Мєсєц).

А. Бринський.

— Товариство взаїмних обезпечень „Дністер“ просить нас о поміщенні слідуєчого оголошеннє: Майже того, що товариство оголошеннєми в часописах і в „Асекурацінім Вістнику“ звертало вже кілька разів увагу своїх членів і агентів на те, що вже тепер премії від огнєвих обезпечень с виняті з під мораторії, отже що на случай неавплати так налеглих як і бжучих премій члєни на случай звичайної (а не вогнної) шкoди не мають права до відшкодованнє ще дуже богато членів не поплатило премії. А що в теперішнім вогнним часі так з причинь недоста точного догляду дїтий як і з другнх причинь лучасть ся дуже богато пожарів, тому пого рїшші члєни, коли не отримують відшкодованнє, лише безпідставно нарікають на товариство, а не на себе, а притім мотивують свої жалі тим, що вони не знали, що в теперішнім вогнним часі треба платити асекураціній премії, або що їх о заплату ніхто не упоминає. Товариство звертає тому ще раз отсім увагу своїх членів на некорисні для них наслідки неавплати премій і просить отсім усіх свідомнх громадян, шоби авоилия звертати увагу членів передовсім садєн на те, що асекураціній премії вже не підлягають мораторії, що отже премії мусять бути заплачені, иначе товариство не дасть відшкодованнє і що товариство хоч по можности у поминає своїх членів о заплату премії, однак не має до того обовязку а обезпечєнші самі мають дїяти про се, шоби премії були на час заплачені. Дальше товариство звертає увагу на те, що ціни будівельних матеріялів пішли тепер неавичайно в гору і що кожний хто має обезпечєні свої презмети понизше вартости, може кожної хвилі обезпечєну суму тихже підвищити до правдивой їх вартости і тим способом знов не наражувати ся на те, що на случай пожару не отримає відшкодованнє в повній вартості презметів, бо височого, як обезпечєна сума, відшкодованнє признати не можна, хочби свядєний предмет представляв значно більшу вартість.

— Реабілітація бжчих резервових офіцїрів і резервових офіцїрських аспїрантів. Цїсар запорядка, що всї резервові офіцїри і резервові аспїранти офіцїрські яким відібрано їх степені а дорозі поступогаля перед радою чєсти за участь у політичних демонстраціях у Відні, Празі і Граці 1897 р. мають бути заради реабілітовані, хоч навіть не повнять служби перед водоєм на фронті, скоро тільки внесуть просьбу о приверненє втрачененого степеня через вїскові команди і долучать посвідку до брoго порєдєннє.

— Торгова ціна яєць у Львові. Управа міста Львова оголошує: на основі опїній мїського комїтєту апровізацієного Управа міста установляє на основі §. 15 міс. розп. з 24 марта 1917 В. д. з. ч. 131 торгову ціну яєць в деталїйній продажі починаючи від 23 с. м на 30 сот. за штуку Та ціна не може бути переступлена під ніяким услївїєм під загрозою наслідків перед видженнєм згаданнєм цїсарським розпорєдком.

— Відзначенє Надручник Шлєнський відзначєний жїстав золосим хрєстом заслуги на лєтнї медалї хоробрости. Б се другє відзначєнє вогннє.

Нові книжки і виданнє.

Крїваваго рязу. Відєнський Ілюстрований Альманах на 1917 рік. Зладнє Ярослав Весоловський.

Виданє Зїг. Української Ради. У Відні, 1917. ст. 224—IV. Цїна 3 кор.

Задєржанє цензурою книжка сє вїйшла в великим свїзєнєм, що с мерти незбутнього П спорудникє. Складєна вона на взір інших на ших калєндарів (вєїмкою лиш калєндаря „Союзу вїзволєнє України“, котрий владїтєлє є по пудярню єнцїклопєдїєю українознавствє) і подїбно їм мїстять рєд невєлицких, корєєннх статей на бжучї темї. Пєра інформативннї статїєми, як от „Одїка над вїселєннцїми“, „Вїдпєдє за вєєннї чїннїтєбн“, „Вїсковї при чїнкн“, то шчї й статїєми про нашї інстїтуції й т. вєрствє, як от: „Загальна Українська Рада“, „Союз євєвєнє Українн“, „Українська Бєсєда Управа“, „Український Жїно чїй комїтєт помочї рєвєннєнн“, сїє, знайдуть чїтєчї статїє як на темї днє, напр. про „Тєлєгєф“, „Українські школи у Відні“ й „Воїнські школи“, реферат д-ра К Левїцького „Нашї вїзволєннє змаганнє в часї свїтової вїйни“, чєрєз який єнєзура так дєлєго трїмала сєй збірник, так і загального хєрєктєру. З ннх а шкєкїєтїю прочїтєс кожний нарїси д-ра В Шурєтє „Па трїєчї вїдєннх кєвєрїннє“ — про Українцє Кувїчєньского, першого кєвєрїнка у Відні, й „Гр. кєт. парохїяльнє цєрєвє сє Вєргєрї у Відні“ і замїтку В. Стєфанїка „Першїй тєїр Лє сє Мартовнчє“.

Представленє в „Альманаху“ й краснє пись мєнство. З поезїй відмїтнмо гарннй вїршїк М. Підгїрянкї „Чи тобї не жалї?“ — що до форми, правдє, не орїґїнальннй (нагадує Конопніцьку). Жївє аїнтерєсованє збудитє, розумїє сє, у кожного чїтєчє новє оповїданє В. Стєфанїка „Марїє“, напїсанє під вражїнєм вїйни. Відкривєс Альманах посмертннй вїрш І. Франкє.

Книжка рязно ілюстрована.

в д

Катастрофа російської армії.

Початок 2. д. стор. 1.

Фронт архїєк. Іосїфа: Нашє півнїчнє крило прилучило сє до походо, розпочє того на пїздєнь від Днїєтра. Здовж цїлого фронту сильна артіє дїєльність вєрєгє. По обєх сторонєх Бїстрїцї і на пїздєнь від провалу Тєлєдєшє відбито російськїє вїпаднє. Пїєлє збільшєного огню мїж долинєю Трєтушє і Путнї прїшлї рєбї Росїян і Ромунїв наступити в широкїє відстїнєкєх. Мєїжє скрїзь нашє артієрїє не вїдуєстнє вєрєгє з рєвїє; дє вїн вїйшов, там Іогє відкнєнєно. Нннї ранє розгорїлї сє там нє вї бї.

Фронт Мєкєнєнє: Також здовж Путнї і Сєрєту зрєслє артіє, бїтєва до значнїє силї. Многєкратнї російськє-ромунськїє наступнє зломалї сє в нашїм огнї.

ЗАХІДНИЙ ТЕРЕН.

Артієрїєськє бїтєва у Флєндрїє дєнїє нїч шєлїє в нїколїє небувєлїє силїє. Зрєстєє чїслє зєдєннх вїпадїєв протї нашогє фронтє. Мїжє кєвалєм Лє Бєсєє і Лєх у дєржєть сє жївннй огонь.

НА ВОЛИНСЬКІЙ ШКОЛИ.

„Пяткова система“.

На необхїднє потребє удержєннє 25 українськнх шкїл на Волінї, якї супрєтнє останнїх подїєй тїм дорєвнїє і важнїйшїє для українськїє справи, конєчнїє як найскоршїє і найобїєльнїшїє жєртєннє.

о Іван Кашубннськїєй у Угрінєві коло Сєкєлє збірнє в цєрєвї 100 К (сто корєн). — Шлєм кєвєрїє Пєтєрє одїє добрє, п. п. 15

10 К: одїє добрє. Курїєлюка Гєнє, Сєрбннського Лєсє і Ружннцького Ат. Лєвє. — Хєрунжнєй В. Костїє полк. п. 15

20 К: хорун. А. Сєвє і О. Мартннє. — Кєдєт єспєр. Волчєк Сєсєнє і р. 54, 11 ф. кєтєр.

5 К: Бєгдєнє Сєвєчєкє кєнд. зєвєкєтєрнє з Бєршєчє, Снєдєрє Бєрєзє кєнд. євєд. зі Злєчєвє, д-ра Кєссєкє кєнд. євєд. з Дрєгєбнчє, Івєннє шєдїє з Гєвєстєго, Кєзннєрє Рєгєшєвськєго суднїє і Львєвє. — Вєснлннчє Тн мїш хєрунж 24 п. п. 10 К. Ірє Вєртнєрєх у Слїєнн Бєнєх. прєф. Адрїєнєнчє Володнємнєрє у Львєві, поруч. Кувєшєкє Фрєнцє пол. пом. 528, поруч. Вєйтєвчєкє Мнєйєдє пол. пом. 358 і Сєрєнє, Вєснлє укрїнч. бєгєсл. у Львєві. — В. Мєрєнє одїє. єх. прїє єкспєдїтєрїє і ч. к. Рєїє. Цєнтрєлїє в Грїбєвї 4 К: Вє. І. Зєтхєвнєчє учїтєлькє у Бїнчєрєвї, О. Мєрєнєчє учїтєлькє у Стєвннє, А. Ннєшєтє упрєв. шк. в Снїтннї, О. Сєрєкєвє в Флєднїє, М. Вєрєнєчєвє уч. в Чєрнїє. — Олє Вєвчїкє Сєрєїє Сємбїр 2 К: Пєнєстєвє Тєлєшєвїє з Ст. Сємбєрє, Стєфанє Кувєлїємєхє з Ст. Сємбєрє, Лєєлєю Ячївнє з Ст. Сємбєрє, Олєю Знїлїкєєчїєнєчє з Пїдбужє. — Рєжєнчє Дєбрєнєськє з Ст. Сємбєрє 2 К: Влєдєкє Дєбрєнєськєго з Ст. Сємбєрє, тєпєр прїє вїєску. Тусє Пєтємдїєцькє учїтєлькє в Днчєкє поч. Рєгєтнн 10 К: Окєлєнє Ц. пєру в Пужєвї, Єгєннє Шєрємєтє у Чєсннєкєх, Гєтємєнє Грїчє хорунж. 55 п. п. в Nєгу Снєк. (Сємнєгорєд). Цнємбєлїєстєго Пєвєлє лїєтнїє. пол. шнїт, ч. 308, Дєрє Вєснлє упрєд. ст. зєлїє Жєлєчєчє Рєгєтнн. — Нєдє. Мєцєлїєнєськїєй Вєлєдєннєрє 20 К: Знєгннєтє Грєшєчєнє упрєд. почт. у Львєві (тєл.), Ст. Стрємнїєськєго почт. урєднє. Лєблнн (Lublin Hgheschmitter) і Слєвєкє Чємє хорунж. Feldradio 11

— Анна Колїєснїєкє в Рєгєдєвї п. Пємєрєнн 5 К: о. Іємєнє Ннєшєго в Крєснєопєшє, п. Дєлєнєго укрїнч. бєгєсл. і Марїєку Андєє сєннє. в Рєгєдєвї, Дємєцю Мєкухїєвнєчє учїтєлькє і Олєю Склєпєкєчїєнєчє в Пємєрєнєчєх. — хєрунжннєй Дрєгємнєрєськїєй Мєрєкнн 10 К (Днє): о. Євєгєнє Очєлєнєськєго дєкєнє в Бутннєх, Очєлєу Хрєшєвєу Лїдєлю Тєстєнєвськєу в Вїльєкєх Мєзєцєцькнх, Олєю Знїлїє в Бєлїє, хорунжєго Ромєнншннє пол. пом. 529. — Лєуднїєдє Сєвєчєськє Стєрїє 5 К: Гєлєю Шурєтєвєу Львїє, Стєфу Мєлєцькєу Бєлнєгорєдє, Мєрїєю Мємнєрїєкєу Бїбрєкє, Олєгу Кувєлєєвєу Вїєннє, д-ра Дєєнє Лєвїєвнчє Лєвїє, — Зєньчїєкє Сєвєчєськїєй Стєрїє

5 К: Гєлєю Турннїєвнєу Стєрїє, Зєсю Мєлєцькєу Бєлнєгорєдє Бєбїє Лєвїцькєго Сємбїр, Рємїє Сїкєру Дєбрє шлєхєцєвєкє. — Клїмєкє Вєлєдє, упр. шкєлї Лєвнїкєвї 10 К: В. Бєбїкє з Кємєнєкнє Лїпчїєкє, І. Мєлєдєвїчє з Кємєнєкнє Стєрє Сєлє, В. Олєкснєнє з Мєгєрєвє, К. Зєлєжнїєго з Гєрєдєжєвє і нєчєлєннєкє грємєднє з Кємєнєкнє П. Сєлємє, — Лєв Пїєсєцькїєй пєрєх Рєкєлїєнєчє поч. Мєстїє вєл. 30 К. (Днє). — хєрунжннєй Чїжє пол. поч. 340 10 К: вїєск. лїкарє д-рє Кєстє Вєгєлїєкє прїє У. С. С., чєтєрє Сєвєрннє Лєвнїцькєго ком. 7 арт. нєдєр. д-рє О. Мєкєвєє Рєдїє поруч. Тєодєрє Мєлєчєвчє Рєдїє—Сєфїє, — Швєдєлюкє Івєнє пол. поч. 307: нєдєл. д-рє Вєнє пол. поч. 95/1, сєкр. Кульєтє. Рєдїє у Вїднї Антєнє Грєнїлєвськєго, поруч. д-рє Н. Нїкєлєйчєкє, Днїєтєрє Дєгєлєнє пол. п. 307, одн. дєбр. Мнєх. Вєлєнєюкє Ст. Лєгєнє (Тнрєль),

О ПОВІСТКИ.

Сєрєдє, 25. лїпчє 1917.
Нннїє: грєкє-кєт. Прєклє і Ієлєр. — рїмє-кєт. Якєвє іє.

Зєвєтєрє: грєкє-кєт. Сєб. Арх. Гєлєр. — рїмє-кєт. Аєннє В. М.

І Тєодєзіє Рїлєцькнєй, ч. к. судєя у Львєві, скєлєдє зємїєтє о сїбннєх пєвїдємлєнь прїє свєє вїчєнє з Кєрєлннєю Чєслєвнєю Фрїшлєнєю, котрє вїдєлєю сє днє 24. лїпчє 1917 в цєрєвї Уєл. Пр. Бєгєрєдннєй у Львєві, квєгу 50 К. на вєхнєтє снрїєт їм. Шєлтннцькєго. 34 1—1

І Упрєвє шкєлї їм. Шєшєвчїчє у Львєві пєвїдємлєє тнх учєннєкїє і тї учєннєчї, шчє зєголєснїє сє на мїськїє колєзнїє (осєлїє), шчєбї зєвїлїє сє в шкєлї зарєвє о гєдннїє 11 рєнє. — Тєнчєкєвськнєй.

І Зєхєдєм тєв. „Українськє Бєсїдє“ в Жєвннїє вїдбудєть сє 29. лїпчє с. р. о гєд. 8. пєчєр, в вєлнєкїє сєлї о. Вєснлїєнє в Жєлєвїє конєртє в чєстє Тєрєсє Шєвчєнєкє, прїє сївєчєстїє В. П. О. Пєсєцькїєй, Є. Угрїнєкїєвнєй, О. Бєлєлєхнєчїє, о. Гр. Хрєшє, М. Тусєкєвськєго і мїсьчєвогє хорє.

ГЛЯДАЮТЬ СВОЇХ.

Мєкснєм Чємїє, з Трїбєхєвєцє, пєвїє Бєччє, пєстєкує свєєю жїєє у Мєрку Чєлєє з Зїдїєлїє. Прєснїє сє уєлїє, шчєбїє вїєтїє вїєсєє рєбєтєу пїєшкєвннєх пєвїдємєтє о сїмєтрїє кєт. Урєдє пєрєхїєлїєчїєй в Дїєлєвїє Сєрїє. 41 1—3

Пєтєрє Бєсїєк 103 п. п. 17 кємєл. шуєчє свєогє бєтєє Грєнчєчє Бєсїєкє, яннїє тєнєтєго рєку бєв прїє 95 п. п. 53 1—3

Днїєрнєй Хєєшєчєнє в сєтє Пєкєсєвїєкє, пов. Збєрєкє, євєлєуєнєнєє в почєткєм 1916 р. Бєсїєчє хтє о вннєчєннє дє рєбєзуєлєтє, нєє бєтєє тєкє лєєкєє пєвїдємлєтє на дєлєсєу Івєнє Хєєшєчє, гєф. Рєк. Абт. К. ч. к. Ієт. Рєг. № 8, Tiszolcs (Ungarn). 53 1—1

НАДІСЛАНЕ.

Крєвннєй євєкєтє
Д-р ВєЛЄРїєН БєНєХ
отєєрнєв кєнєєлєрїєю
в Турціє н. Ст. 47 1—1

Оголошенє.

Днїє євєлєуєнєчїє бєє рєдннє, гєдєлєтє мїєсєє днєє. Зєголєснїє рємєнє Гєлєтє, Слєпїєцїє р. Рєрєстєдє. 49 2—3

Днїєвєдєчнє, трїємє лєкїєю на сєпїє вїє сєрєкє до 15 шєвннєчїє єлє дєкєє єкєрєннє ннєгєрєдннєчїєнє. Зєголєснїєє сєлєтїє нє постє rєstєntє Крєкєвєць, Лїхєчє Вєсєлїє. 45 2—3

Пєтєрїєннє інстрєментєрнє, нє цїлєвїє рїєкє прїєгєтєвннєчїє єдєлєуєнєчїєє в кєтєєсїєнє VIII кє. Іє рїє Сєвєрнєє рєч., а другєє в V. дє VII кє. Уєлєннє пїєлєє уєвєчє Г. Хєдєрєвнчє, упрєдєлєтє шкєлїє в Бєлєннчєчє, п. Гусєлїє Кєдє Мєстєєкє. 29 3—3

Прїємєть сє прєдєплатє на чєсєпнєє гєлєєсннєх Українцїє тєбєрє Зєлєшвєдєлє (Нїмєчєннє). 48 2—3

„ВІЛЬНЕ СЛОВО“

Чєсєпнєськє вїхєдєть шчє сєрєдїє і сєбєтнє. Вєлїєсєувєтїє мєжнє в уєїє крєї, тєбєрє й рєбїтєчїє кємєчнє Нїмєчєннє й Авєстрє Угєршчїєннє.

Пєрєдєплатє на мїєлєчє 40 фєн., єднє чїслє 5 фєн. Прєбнєє чїслє вїєслєть сє бєз пєлєтє.

Адрєсє Рєдєкцїє:
Redaktion der ukrainischen Lagerzeitung „Wilne Slowo“ Krgflager Balzwedel. 44 2—3